

Arrest

nr. 313 630 van 27 september 2024
in de zaken RvV X
X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

en

ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 en 13 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2023 met referthenummer X in de zaak met rolnummer X

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2023 met referthenummer X in de zaak met rolnummer X

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat J. DE LIEN, en van advocaat V. MORETUS, loco advocaat K. VERSTREPEN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die in eigen naam en loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 april 2019 bij het Belgische consulaat in Casablanca, Marokko, een aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. Het gevraagde visum wordt op 26 juli 2019 geweigerd.

1.2. Verzoekster dient op 8 november 2021 en op 20 januari 2022 bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, nieuwe aanvragen in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C). Zij beroept zich op een inreisrecht op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). De gevraagde visa worden op respectievelijk 2 december 2021 en 19 april 2022 geweigerd. Er wordt vastgesteld dat verzoekster zich beroept op haar hoedanigheid van “*ander familielid*” van haar Nederlandse broer in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, maar zij de vereiste afhankelijkheidsrelatie niet of onvoldoende aantoonst en zij bijgevolg geen inreisrecht op basis van deze richtlijn kan laten gelden.

1.3. Verzoekster dient op 28 november 2022 bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) “*met het oog op gezinshereniging met EU onderdaan*” in België. Zij beroept zich opnieuw op een inreisrecht op basis van de Burger-schapsrichtlijn. Op 10 februari 2023 wordt akkoord gegaan met de afgifte van een Schengenvisum met de vermelding “*BNL 11 familielid van een EU onderdaan*”.

1.4. Op 15 maart 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 8 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer, de genaamde [A.,A.] [NN. ...] in toepassing van artikel 40bis of artikel 47 van de wet van 15.12.1980 (niet gespecificeerd op de bijlage 19ter).

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan genieten van de bepalingen overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Dat wetsartikel is voorbehouden voor de volgende categorieën van verwanten: echtgenoten, partners gelijkwaardig aan het huwelijk, wettelijk geregistreerde partners, bloedverwanten in opgaande lijn of bloedverwanten in neergaande lijn. Betrokkene is ten opzichte van de referentiepersoon een bloedverwant in zijdelingse lijn en valt zodoende niet in één der categorieën van artikel 40bis. Vandaar kan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geen toepassing vinden op huidige verblijfsaanvraag van betrokkene.

Derhalve dient toepassing gemaakt te worden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van diezelfde wet stelt verder: “§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zieh willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Nederlandse referentiepersoon reeds sinds 2008 ononderbroken in België verblijft. Hij heeft destijds gezinshereniging aangevraagd met zijn Nederlandse echtgenote, de genaamde [B.,H.] [...] die evenzeer sedert 2008 onafgebroken in België verblijft. Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister heeft referentiepersoon vanaf 14.10.2014 de Nederlandse nationaliteit verworven. Betrokkenes eerste aanwezigheid op het Schengengrond-gebied dateert pas van 1.03.2023 (cfr. inreisstempel te Eindhoven). De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de eenheid van familie van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe gedwongen ziet België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Voor zover dit motief niet als voldoende wordt beschouwd, dient bijkomend opgemerkt te worden dat:

Ter staving van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon legt betrokkene volgende stukken voor:

- geboorteakte betrokkene en referentiepersoon
- paspoort net nr. [...] afgeleverd te Marokko op 30.03.2019 en geldig tot 30.03.2024 bijgevoegd met het inreisvisum C afgeleverd op 13.02.2023 en inreisstempel op 1.03.2023
- Loonbrieven van de referentiepersoon voor de periode januari 2022 - april 2023
- Loonbrieven van de echtgenote van referentiepersoon voor de periode november 2022 - april 2023
- attestation sur l'honneur van betrokkene dd. 23.09.2022 stellende dat zij vrijgezel is tot op heden (opsteldatum van document)
- certificaat de residence dd. 20.?? 2022 (maand is neergeschreven in het Arabisch waardoor het niet leesbaar is) stellende dat betrokkene op het adres [...] verblijft voor meer dan 6 maanden
- Schrijven raadsman Jan De Lien dd. 16.11.2022 bijgevoegd bij de visumaanvraag op 28.11.2022
- Geldverzendingen via Western Union tussen betrokkene en referentiepersoon in maart 2020; januari, maart, juli, november en december 2021 ; en van januari 2022 tot februari 2023
- Attest OCMW Hoogstraten dd. 09.03.2023 hetwelke stelt dat referentiepersoon geen financiële steun heeft genoten
- bijlage 3bis verbintenis tot tenlasteneming dd. 06.05.2022
- Overlijdensakte van betrokkenes vader [M.A.] waaruit blijkt dat hij op 28.07.2003 overleden is
- geboorteakte van betrokkenes moeder [F.E.J.]

- attestation de non-imposition a la TH-TSC n° [...] dd. 7.09.2022 op naam van [F.E.J.] waaruit moet blijken dat zij niet belastingplichtig is betreffende woon- en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Op het attest staat vermeld dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer door de betrokkene [F.E.J.]
- attestation du revenu n° [...] dd. 7.09.2022 op naam van [F.E.J.] hetwelke stelt dat zij geen belastingplichtige inkomsten heeft tegenover de algemene belastingdienst
- declaration sur l'honneur dd. 11.10.2022 van 4 personen die stellen dat betrokkene langs vaderszijde wees is, dat haar moeder in het buitenland woont, dat zij alleen woont op het adres en dat haar broer, zijnde referentiepersoon, haar ten laste neemt. Onafgezien het overlijden van betrokkenes vader en het verblijf van haar moeder in het buitenland steun vindt in het dossier, kan niet blijken op basis van welke documenten de 4 personen tot de vaststelling komen dat betrokkene ten laste is van haar broer. Dit dient als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.
- attestation de non profession dd. 20.09.2022 hetwelke stelt dat betrokkene geen enkel publiek beroep uitoefent in de gemeente [T.]
- attestation du revenu n° [...] dd. 7.09.2022 op naam van betrokkene hetwelke stelt dat zij geen belastingplichtige inkomsten heeft tegenover de algemene belastingdienst in het jaar 2022
- attestation de non-imposition a la TH-TSC n° [...] dd. 7.09.2022 hetwelke stelt dat betrokkene niet belastingplichtig is betreffende woon- en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Op het attest staat bijkomend vermeld dat het werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient vastgesteld te worden dat betrokkene tijdens haar verblijf in Marokko op het adres [...] verbleef. Aangaande referentiepersoon werd er geen stuk voorgelegd dat zulks zou kunnen staven. Hoe dan ook, referentiepersoon verblijft al sinds 2008 onafgebroken in België, tezamen met zijn echtgenote en kinderen. Behoudens bewijs van het tegendeel kan dan ook niet blijken dat betrokkene in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het kerngezin van de referentie-persoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet aannemelijk maakt daadwerkelijk onvermogen geweest te zijn in het land van herkomst. Ter staving van haar onvermogen legt zij enkele attesten voor. De attesten stellen enerzijds dat zij geen publiek beroep uitoefent in de gemeente [T.], dat zij geen belastingplichtige inkomsten heeft en dat zij geen woon- en gemeenschapsbelastingen plichtig is. Het feit dat betrokkene in de gemeente [T.] geen publiek beroep uitoefent, sluit niet uit dat betrokkene een privaat beroep of een zelfstandige activiteit uitoefende, noch sluit dit uit dat zij in andere delen van Marokko economisch actief was. Het feit dat zij geen publiek beroep uitoefende toont bijgevolg geenszins aan dat zij daadwerkelijk onvermogen was. Het attest dat stelt dat zij geen belastingplichtige inkomsten tegenover de algemene belastingdienst heeft, sluit op deze bevinding aan. Het is immers niet zo omdat men geen belastingen op het inkomen dient te betalen, dat men daadwerkelijk onvermogen is betreffende inkomsten. Het is redelijk te stellen dat bepaalde inkomstencategorieën buiten de belastingplicht vallen. Vandaar dat ook dit element het onvermogen van betrokkene niet afdoend staft. Betreffende het laatst opgesomde attest, het gegeven dat zij geen woon- en gemeenschapsbelastingen plichtig is in Marokko, is het belangrijk op te merken dat dit attest opgesteld werd op basis van een verklaring op eer door betrokkene. Van een verklaring op eer kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden bij gebrek aan stukken die de Stelling kunnen onderbouwen, te meer nu blijkt dat betrokkene op basis van de vorige genoemde documenten niet afdoend kan staven daadwerkelijk onvermogen te zijn in Marokko.

Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vermeende onvermogen van betrokkene, is het nazicht van de Schengenvissumdatabank. Bij haar visumaanvraag bij de Belgische diplomatieke post te Casablanca op 25.04.2019 kon betrokkene weldegelijk aantonen economisch actief te zijn als handelaar bij de werkgever Couturiere. Niettegenstaande dat deze visumaanvraag van enige tijd terug dateert en van de overige visumaanvragen informatie over het beroep niet beschikbaar werd gesteld door betrokkene, werpt dit element een ander licht op het vermeende onvermogen van betrokkene. Niets sluit uit dat betrokkene nog steeds economisch actief was als handelaar in het land van herkomst, net voor haar komst naar België en deze informatie achterhield voor de bevoegde autoriteiten.

Ter staving van haar eigen onvermogen legt betrokkene ook nog attesten voor op naam van haar moeder. Deze kunnen echter evenmin het onvermogen van betrokkene op afdoende wijze aantonen, gelet de relevantie er niet van kan worden opgemerkt. Enerzijds gaan deze documenten over de moeder van

betrokkene, ze hebben geenszins betrekking op betrokkene zelf. Anderzijds verbleef haar moeder immers al geruime tijd in België op het moment van het opstellen van de documenten. Haar moeder verblijft vanaf 2012 onafgebroken in België. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat zij niet belastingplichtig is aldaar, daargelaten dat het document betreffende woon- en gemeenschaps-belastingen opgesteld is op basis van een verklaring op eer. Bovendien is het opmerkelijk dat de Marokkaanse autoriteiten uitspraak doen over een toestand van een persoon die niet op hun grondgebied verblijft. Het is dan ook de vraag op basis van elementen zij tot zulke vaststelling komen. De feitelijke en waarachtigheid van de vaststelling kan bijgevolg in twijfel getrokken worden. Deze bevinding doet zodoende ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het zelfde soort documenten die betrokkene op haar naam voorlegde.

Hoewel zij het stuk niet voorlegde bij huidige aanvraag, blijkt uit het schrijven van de raadsman van betrokkene Jan De Lien in het kader van de visumaanvraag dd. 28.11.2022 dat betrokkene over een RAMED-kaart zou beschikken. Dit zou volgens de raadsman worden afgeleverd aan Marokkaanse onderdanen welke behoeftig zijn en welke dient ter dekking van hun eventuele medische kosten. In deze dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat men over een RAMED-kaart beschikt, dat men niet in staat is om in de eigen basisbehoeften te voldoen. Een RAMED-kaart wordt afgeleverd aan een Marokkaanse onderdaan wanneer blijkt dat hij niet over voldoende middelen beschikt om ook in te staan voor kosten verbonden aan eventuele medische zorg. Daaruit blijkt niet dat het enkel gaat om personen die daarnaast ook niet in staat zijn om in eigen levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg toont het hebben van een RAMED-kaart van betrokkene niet afdoend aan dat zij daadwerkelijk onvermogen is en niet in zelfstandig in het levensonderhoud kan voorzien.

Dan resten de geldverzendingen van referentiepersoon ten gunste van betrokkene nog. De geldtransfers mogen dan wel aantonen dat er geld werd overgeschreven naar betrokkene, maar zonder een sluitend bewijs van het onvermogen van betrokkene is het onduidelijk of deze geldsommen levensnoodzakelijk waren voor het levensonderhoud. De geldsommen kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien kan opgemerkt worden dat het bezwaarlijk te stellen is dat de overgemaakte geldsommen betrokkene in staat stelden om aan haar basisbehoeften te voldoen.

Ten slotte kan opgemerkt worden dat betrokkene de Schengenzone inreisde met een visum type C, BNL11. Dit is echter enkel een inreisvisum. Artikel 5 van de EU-richtlijn 2004/38 is daarover duidelijk. Hoewel betrokkene inderdaad een aantal documenten voorlegde bij de visumaanvraag waaruit blijkt dat zij de intentie kenbaar maakte om zich bij de referentiepersoon te vestigen en gezinshereniging te ambiëren en niet alleen op bezoek te willen komen bij de EU-burger, is de evaluatie van de voorwaarden voor een lang verblijf te kunnen toestaan op basis van gezinshereniging niet komen te vervallen door het uitreiken van dat inreisvisum. Dienovereenkomstig werden de voorgelegde stukken weldegelijk nog getoetst aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en diende er besloten te worden dat zij niet afdoend heeft aangetoond aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° te voldoen.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.

Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige

beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster zowel op 10 oktober 2023 als op 13 oktober 2023 een verzoekschrift heeft ingediend tegen de bestreden beslissingen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoek-schriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 302 606 en 302 678 derhalve van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting gewezen op voormelde wetsbepaling geeft verzoekster niet aan te willen afwijken van de wettelijk voorziene regeling en te opteren voor de behandeling van het laatste ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift van 13 oktober 2023, gekend onder het rolnummer 302 678.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling doet de Raad derhalve uitspraak op basis van het verzoekschrift met rolnummer 302 678 en wordt verzoekster geacht afstand te doen van het eerder ingediende verzoekschrift met rolnummer 302 606.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“1. Artikel 3, 2^e lid, a) van Richtlijn 2004/38/EG stelt het volgende:

[...]

Deze bepaling werd omgezet in Belgisch recht in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet:

[...]

2. Verzoekster legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat zij effectief onvermogen en ‘ten laste’ was van haar broer in het land van herkomst.

Verwerende partij meent dat de voorgelegde documenten niet voldoende aantonen dat verzoekster effectief onvermogen was in Marokko. Verwerende partij motiveert hierover als volgt:

[...]

Hierbij gaat verwerende partij echter te kort door de bocht, en wijst de bewijzen ten onrechte van de hand.

Verwerende partij miskent de bewijskracht van de stukken die verzoekster heeft voorgelegd.

Zo legde verzoekster een ‘attestation du revenu n° [...]’ op haar eigen naam voor.

Verwerende partij lijst dit document op in de bestreden beslissing, en geeft hierover aan dat dit document ‘stelt dat zij geen belastingplichtige inkomsten heeft tegenover de algemene belastingdienst in het jaar 2022’.

Hierbij ziet verwerende partij echter over het hoofd dat de belastingsfiche ('attestation du revenu') niet enkel aangeeft dat verzoekster geen belastingsplichtige inkomsten heeft, maar ook dat zij geen activiteit of beroep uitoefent (dit veld op het formulier is immers doorkruist met '*****').

Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat het niet uitgesloten is dat 'betrokkene een privaat beroep of een zelfstandige activiteit' uitoefent (al dan niet buiten de gemeente [T.]). Het voorgelegde 'attestation du revenu n° [...] ' geeft immers onomstotelijk aan dat dit niet het geval is.

Afgezien van het bovenstaande, ziet verwerende partij nog meer cruciale informatie over het hoofd in het 'attestation du revenu n° [...] '.

Verwerende partij stelt dat het 'immers niet zo [is] dat men geen belastingen op het inkomen dient te betalen, dan men daadwerkelijk onvermogen is betreffende inkomsten. Het is redelijk te stellen dat bepaalde inkomstencategorieën buiten de belastingplicht vallen.'

Deze stelling is niet alleen niet onderbouwd, maar gaat ook in tegen het voorgelegde stuk van de belastingdienst.

Het 'attestation du revenu n° [...] ' geeft in een tabel immers een overzicht van zes verschillende inkomstencategorieën: professionele inkomsten (als zelfstandige); inkomsten uit de landbouw; inkomsten als werknemer en gelijkgestelde inkomsten; inkomsten uit onroerend goed; inkomsten uit aandelen en inkomsten en winsten uit buitenlandse bronnen.

Eerst en vooral stelt zich de vraag welke andere inkomstencategorieën buiten deze zes verwerende partij nog in gedachten heeft? Verwerende partij motiveert dit niet verder, en het administratief dossier bevat geen relevante informatie hieromtrent. Het attest van de belastingdienst geeft een exhaustief overzicht van alle mogelijke inkomsten.

Verwerende partij ziet verder over het hoofd dat zelfs als men op bepaalde inkomstencategorieën geen belastingen moet betalen (waarover elke informatie in het administratief dossier ontbreekt – zie supra), dit nog niet wil zeggen dat men de inkomsten niet moet aangeven bij de belastingdienst.

Het 'attestation du revenu n° [...] ' geeft in een tabel niet enkel een overzicht van zes verschillende inkomstencategorieën, maar geeft voor elke categorie enerzijds aan hoeveel deze inkomsten bedragen, en anderzijds hoeveel het netto belastbaar bedrag voor elk van deze categorieën bedraagt. Dit bedrag is telkens nul.

Verwerende partij ziet deze informatie in het voorgelegde stuk over het hoofd, en gaat hierdoor onzorgvuldig te werk.

Ook Uw Raad kwam tot deze conclusie in een zeer gelijkaardig dossier, waarbij de discussie eveneens ging over de bewijskracht van een Marokkaans 'attestation du revenu' in het kader van een gezinshereniging cfr. artikel 47 Vw. In arrest nr. 250 301 van 3 maart 2021 argumenteerde Uw Raad als volgt:

[...]

Verwerende partij concludeerde dan ook op voorbarige wijze en tegen de stukken in het administratief dossier in dat verzoekster het niet aannemelijk maakt daadwerkelijk onvermogen te zijn. Niet alleen toont verzoekster aan dat ze geen activiteiten of beroep uitoefende, ze legde ook het bewijs voor dat ze geen professionele inkomsten (als zelfstandige); geen inkomsten uit de landbouw; geen inkomsten als werknemer en gelijkgestelde inkomsten; geen inkomsten uit onroerend goed; geen inkomsten uit aandelen en geen inkomsten en winsten uit buitenlandse bronnen heeft ontvangen.

3. Waar verwerende partij nog verwijst naar de Schengenvism databank, waaruit zou blijken dat verzoekster bij haar visumaanvraag op 25/04/2019 economisch actief was als handelaar bij de werkgever Couturière, erkent verwerende partij zelf dat deze visumaanvraag van enige tijd geleden dateert.

Verwerende partij gaat tegen de stukken van het administratief dossier in waar ze stelt dat dit een 'ander licht [werpt] op het vermeende onvermogen van betrokkene', en dat 'niets [uitsluit] dat betrokkene nog steeds economisch actief is als handelaar in het land van herkomst, net voor haar komst naar België en deze informatie achterhiel voor de bevoegde autoriteiten.'

Uit het 'attestation du revenu n° [...] ' blijkt echter dat verzoekster de periode voor haar vertrek uit Marokko geen activiteiten of beroep uitoefende, en dat ze geen inkomsten had uit zelfstandige activiteiten. Verwerende partij ziet deze informatie over het hoofd, en gaat hier onzorgvuldig te werk.

Een tewerkstelling van jaren geleden, waarvan het stuk bij een visumaanvraag van meer dan 4 jaar geleden werd gevoegd, zegt niets over het onvermogen van verzoekster de afgelopen jaren in haar land van herkomst. Verwerende partij beroept zich op gedateerde informatie.

4. Tot slot gaat verwerende partij te kort door de bocht bij haar beoordeling van de geldtransfers ten gunste van verzoekster.

Verwerende partij stelt dat 'geldtransfers dan wel mogen aantonen dat er geld overgeschreven werd naar betrokkene, maar dat zonder sluitend bewijs van het onvermogen van betrokkene het onduidelijk [is] of deze geldsommen levensnoodzakelijk waren voor het levensonderhoud. Deze geldsommen kunnen evenzeer voor andere doeleinden aangewend zijn'.

Verwerende partij negeert de bewijskracht van de geldtransfers, en dit op basis van haar onzorgvuldige beoordeling van de stukken in het dossier, waaruit wel degelijk het onvermogen van verzoekster blijkt (zie supra). Ook hier gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk.

In ondergeschikte orde wenst verzoekster nog op te merken dat waar verwerende partij een 'sluitend bewijs van onvermogen' vereist, zij de lat te hoog legt. Het bewijs van onvermogen is een negatief bewijs, hetgeen onmogelijk ooit 100% sluitend kan zijn. Het is ook niet aan verzoekster om een 'sluitend bewijs van onvermogen' voor te leggen, maar wel dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

De substantiële overschrijvingen gedurende een langere periode naar verzoekster, tonen aan dat er een afhankelijkheidsrelatie was tussen verzoekster en haar broer.

Relevant hierbij is ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, die het volgende stelt:

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." [...]

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie, die stelt dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwerende partij miskent dan ook de bewijslast van de stukken in het dossier, en ging uiterst onzorgvuldig te werk door niet alle bewijsstukken in overweging te nemen en het dossier niet holistisch te bekijken. Uit de bewijsstukken blijkt immers dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in België. Verwerende partij had hechter geen oog voor het totaalplaatje.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoekster niet onvermogen en ten laste is van de referentiepersoon. Hierdoor werden artikel 3, 2e lid, a) van Richtlijn 2004/38/EG en artikel 47 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle stukken in het dossier, de omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden."

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. In de paragrafen voorafgaandelijk wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De aanvraag gezinshereniging werd door verzoekende partij ingediend in functie van haar broer, namelijk ‘andere familieleden’ in de zin van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

[...]

In casu poneert verzoekende partij ten laste te zijn van haar broer.

Artikel 47/3§ 2 Vreemdelingenwet preciseert op haar beurt dat:

[...]

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van haar broer met Nederlandse nationaliteit, in België woonachtig.

Verzoekster hekelt dat het voorgelegde ‘attestation du revenu n° [...]’, waaruit moet blijken dat verzoekster geen belastingplichtige inkomsten heeft tegenover de algemene belastingdienst in het jaar 2022’, werd miskend qua bewijswaarde door de verweerder.

De bestreden beslissing motiveert als volgt inzake het onvermogen:

[...]

Het weze benadrukt dat in de volgende visumaanvragen verzoekster geen informatie geeft bij de vraag naar haar professionele activiteit, evenmin wordt dus aangegeven dat zij geen beroep heeft.

In deze omstandigheden komt het niet onredelijk voor dat verweerder motiveert dat het onvermogen niet geloofwaardig voorkomt. Bovendien, waar verzoekster minstens tot 4 jaar geleden werkzaam was blijkt nergens dat zij geen beroep kan doen op een werkloosheidsuitkering, noch dat deze haar geweigerd werd.

Voorts motiveert de bestreden beslissing:

[...]

Uw Raad heeft eerder beoordeeld dat om in aanmerking te komen voor het RAMEDsysteem, de betrokkene moet aantonen dat hij “ne disposent pas de ressources suffisantes pour faire face aux dépenses inhérentes aux soins” (eigen vertaling: niet beschikt over voldoende middelen om tegemoet te komen aan de kosten inzake zorg) Bijgevolg blijkt daaruit enkel dat een Marokkaanse onderdaan in aanmerking komt voor het RAMEDsysteem wanneer blijkt dat hij niet over voldoende middelen beschikt om ook in te staan voor kosten verbonden aan eventuele medische zorg, maar daaruit blijkt volgens uw Raad niet dat het enkel gaat om personen die daarnaast ook niet in staat zijn om in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Tenslotte rept verzoekster geenszins waarom zij als jonge vrouw van 28 jaar in goede gezondheid, die kennelijk eerder tewerkgesteld is geweest, niet in staat zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

3. Tenslotte, de beoordeling of er sprake kan zijn van een privé- of gezinsleven, is een feitenkwestie. Verweerder benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen

(EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”.

De relatie tussen verzoekster en haar broer moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verweerder stipt aan dat de verblijfsvoorwaarde, die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, in wezen gelijklopend is met wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden.

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Aangezien uit de weerlegging van het middel gebleken is dat verzoeker niet op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat zij ten laste is/was van haar broer, kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar broer, die reeds sinds 2008 onafgebroken in België verblijft, evenmin worden vastgesteld.

Er wordt bijgevolg geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor een eventuele scheiding van de familieleden geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

6. Inzake de opgeworpen schending van artikel 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de *Burgerschapsrichtlijn*).

Deze bepaling luidt als volgt:

[...]

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen.

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing wordt beklemtoond dat de referentiepersoon reeds sinds 2008 in België verbleef. In die zin hoeft verzoekster geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst erop dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien verzoekster niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel

houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

7. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden weigeringsbeslissing van de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als “*ander familielid*” van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit. Voormelde wetsebepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschaps-richtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *“andere familieleden”* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de aanvrager in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar*

nuttig effect beroven". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie *"te begeleiden naar"* het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term *"begeleiden"* slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip *'ten laste zijn'* stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

"Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familie-band met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst *"op het ogenblik"* dat de derdelander verzoekt om *"zich bij de burger van de Unie te voegen"* te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich *"te voegen"* bij de burger van de Unie in het gastland waar deze laatste het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de

Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoonst dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

3.6. Het is allereerst niet betwist dat verzoekster ongehuwd is en dat haar vader is overleden. Evenmin is het betwist dat haar moeder reeds enige tijd in België verblijft in het kader van gezinshereniging met haar Nederlandse zoon. Verzoekster verzocht, in navolging van haar moeder, op haar beurt om gezinshereniging met haar Nederlandse broer. Inzake het, in het land van herkomst, ten laste zijn van haar Nederlandse broer legde zij onder meer de volgende stukken voor:

“- Geldverzendingen via Western Union tussen betrokkene en referentiepersoon in maart 2020; januari, maart, juli, november en december 2021 ; en van januari 2022 tot februari 2023

[...]

- attestation de non profession dd. 20.09.2022 hetwelke stelt dat betrokkene geen enkel publiek beroep uitoefent in de gemeente [T.]

- attestation du revenu n° [...] dd. 7.09.2022 op naam van betrokkene hetwelke stelt dat zij geen belastingplichtige inkomsten heeft tegenover de algemene belastingdienst in het jaar 2022

- attestation de non-imposition a la TH-TSC n° [...] dd. 7.09.2022 hetwelke stelt dat betrokkene niet belastingplichtig is betreffende woon- en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Op het attest staat bijkomend vermeld dat het werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer van betrokkene”.

In het kader van haar aanvraag wees verzoekster er, via haar raadsman, nog op dat zij in Marokko beschikte over een RAMED-kaart, die volgens haar wordt afgeleverd aan Marokkaanse onderdanen die behoeftig zijn en dat dient ter dekking van hun eventuele medische kosten.

De voormelde stukken, en de begeleidende brief van haar advocaat, lagen ook reeds voor toen verzoekster op 28 november 2022 bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, haar aanvraag indiende voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) “*met het oog op gezinshereniging met EU onderdaan*” in België. Onder meer op basis van deze stukken en de hierin vervatte gegevens werd op 10 februari 2023 akkoord gegaan met de afgifte van een Schengenvisum met de vermelding “*BNL 11 familielid van een EU onderdaan*”.

3.7. In de bestreden weigeringsbeslissing acht verweerder het niet aangetoond dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk onvermogen was en ten laste van de Nederlandse referentiepersoon.

Inzake het attest waarin staat dat verzoekster niet onderhevig is aan de woon- en gemeenschapsbelastingen in Marokko benadrukt verweerder dat dit attest uitdrukkelijk vermeldt dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer door verzoekster zelf en het niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Hij stelt verder vast dat het attest waarin wordt gesteld dat verzoekster geen enkel publiek beroep uitoefent in de gemeente T. niet uitsluit dat zij een privaat beroep of een zelfstandige activiteit uitoefende en evenmin dat zij elders in Marokko economisch actief was. Deze motieven zijn op zichzelf genomen niet kennelijk onredelijk. Verzoekster toont dit alleszins ook niet aan.

Vervolgens motiveert verweerder dat het attest waaruit blijkt dat verzoekster in het jaar 2022 geen belastingplichtige inkomsten tegenover de algemene belastingdienst had op de voormelde “*bevinding aan[sluit]*”. Hij verduidelijkt dat het niet zo is dat omdat men geen belastingen op het inkomen dient te betalen, men ook daadwerkelijk onvermogen is en het redelijk is om te stellen dat bepaalde inkomsten-categorieën buiten de belastingplicht vallen.

In dit verband betoogt verzoekster dat verweerder deze laatste stelling niet onderbouwt en dit ingaat tegen het voorgelegde stuk van de belastingdienst. Hieruit blijkt volgens haar dat zij geen activiteit of beroep uitoefent. Zij benadrukt dat in dit laatste stuk een overzicht van zes verschillende inkomsten-categorieën wordt gegeven, met name professionele inkomsten als zelfstandige, inkomsten uit land-bouw, inkomsten als werknemer en gelijkgestelde inkomsten, inkomsten uit onroerend goed, inkomsten uit aandelen en inkomsten en winsten uit buitenlandse bronnen. Zij stelt niet in te zien welke andere inkomstencategorieën verweerder nog in gedachten heeft, hij dit alleszins niet motiveert en het administratief dossier hieromtrent ook geen verdere informatie bevat. Volgens haar ziet verweerder nog over het hoofd dat zelfs als men op bepaalde inkomstencategorieën geen belastingen moet betalen, waaromtrent volgens haar dus alle informatie ontbreekt, dit nog niet wil zeggen dat men deze inkomsten niet moet aangeven bij de belastingdienst. Volgens haar bevat dit attest niet enkel een overzicht van zes verschillende inkomstencategorieën, maar geeft het voor elke categorie ook aan enerzijds hoeveel de inkomsten bedragen en anderzijds hoeveel het netto belastbaar bedrag voor elk van deze categorieën bedraagt. Zij stelt dat dit belastbaar bedrag telkens nul bedraagt.

Uit het voorgelegde attest van de belastingdienst van 7 september 2022 blijkt dat verzoekster voor het jaar 2022 geen globale inkomstenbelastingaangifte indiende en zij geen officiële inkomsten had uit een zelfstandige activiteit, als landbouwer of als werknemer en evenmin officiële inkomsten uit onroerend goed, uit effecten of inkomsten of winsten van buitenlandse herkomst. Verweerder stelde inzake dit attest vast dat hieruit blijkt *“dat zij geen belastingplichtige inkomsten heeft tegenover de algemene belastingdienst in het jaar 2022”*, maar het *“redelijk [is] te stellen dat bepaalde inkomstencategorieën buiten de belastingplicht vallen”*. De Raad kan enkel samen met verzoekster vaststellen dat verweerder deze laatste stelling op geen enkele wijze nader toelicht of onderbouwt. Er blijkt aldus niet dat de inhoud van dit stuk op voldoende zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in rekening is gebracht bij de beoordeling van de voorwaarde van het *‘ten laste zijn’*, te meer wanneer dit samen wordt bekeken met de voorgelegde geldstortingen en met het – niet-betwiste – gegeven dat verzoekster in Marokko beschikte over een RAMED-kaart waarvan verweerder op zich niet betwist dat deze kaart kan wijzen op een staat van behoefte, ook al betekent het niet noodzakelijk dat de betrokkene niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Inzake de geldoverschrijvingen motiveert verweerder dat zonder sluitend bewijs van onvermogen van verzoekster in het land van herkomst het onduidelijk is of deze geldsommen levensnoodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster wijst er in dit verband echter terecht op dat door een *‘sluitend’* bewijs van onvermogen te vereisen verweerder de lat te hoog legt, nu een dergelijk bewijs moeilijk te leveren kan zijn (cf. HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Verder moet in dit verband worden gewezen op voorgaande bespreking. Inzake de overge-maakte geldsommen – die volgens verzoekster substantieel zijn en zich uitstrekken over een lange periode en aldus wel degelijk wijzen op een afhankelijkheidsrelatie – stelt verweerder nog dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze verzoekster in staat stelden om in haar basisbehoeften te voldoen. Echter moet worden vastgesteld dat verweerder op geen enkele wijze concreet ingaat op de regelmaat en de bedragen van de geldstortingen en zodoende zijn standpunt dat deze verzoekster niet in staat konden stellen om in haar basisbehoeften te voorzien niet concreet onderbouwt.

De verdere motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoekster bij een eerdere visum-aanvraag in april 2019 nog opgaf economisch actief te zijn vermag hier niet anders over te doen oordelen. De situatie in 2019 is, zoals verzoekster terecht opmerkt, niet noodzakelijk representatief voor haar situatie in het land van herkomst voorafgaand aan haar komst naar België begin 2023. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, werpt dit ook niet noodzakelijk *“een ander licht”* op het ingeroepen onvermogen van verzoekster. Deze motivering vermag niet determinerend te zijn.

Ook het gegeven dat de Marokkaanse overheden in september 2022 met betrekking tot verzoeksters moeder attesteerden dat deze in Marokko niet belastingplichtig was inzake de woon- en gemeenschaps-belasting of inzake de inkomstenbelasting, wat niet onlogisch is gelet op haar verblijf sinds enige tijd in België, betekent nog niet dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de voor verzoekster zelf voorgelegde stukken van de Marokkaanse overheden. In zoverre verweerder dit voorhoudt, vermag dit evenmin als een dragend motief te worden beschouwd. Verweerder stelt zich zo de vraag hoe de Marokkaanse overheden tot hun vaststellingen kwamen wat verzoeksters moeder betreft, maar het komt evident voor dat zij dit deden op basis van hun eigen informatiesystemen.

3.8. De Raad moet bovendien vaststellen dat verweerder in het kader van verzoeksters visumaanvraag van 28 november 2022 deze zelfde stukken zoals hierboven besproken ook al in aanmerking heeft genomen en op basis hiervan verzoeksters ten laste zijn van haar Nederlandse broer en in het verlengde

hiervan haar hoedanigheid van *“ander familielid”* van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn wel degelijk reeds heeft aanvaard.

In dit verband is het ook nuttig het gehele dossier van verzoekster in ogenschouw te nemen.

Verzoekster diende reeds op 8 november 2021 en op 20 januari 2022 aanvragen in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C), waarbij zij zich beriep op een inreisrecht op basis van de Burgerschapsrichtlijn. De gevraagde visa werden respectievelijk op 2 december 2021 en op 19 april 2022 geweigerd. Er werd vastgesteld dat verzoekster zich weliswaar beriep op haar hoedanigheid van *“ander familielid”* van haar Nederlandse broer in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, maar zij de vereiste afhankelijkheidsrelatie niet of onvoldoende kon aantonen en zij bijgevolg geen inreisrecht op basis van de Burgerschapsrichtlijn kon laten gelden.

Verzoekster diende vervolgens op 28 november 2022 een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf (type C) *“met het oog op gezinshereniging met EU onderdaan”* in België. Zij beroept zich opnieuw op een inreisrecht op basis van de Burgerschapsrichtlijn en legde hierbij onder meer de hierboven besproken stukken inzake het ten laste zijn voor. Op 10 februari 2023 werd akkoord gegaan met de afgifte van een Schengenvisum met de vermelding *“BNL 11 familielid van een EU onderdaan”*.

Uit de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum type D of een machtiging tot voorlopig verblijf, blijkt dat de vermelding *“BNL 11”* staat voor *“visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging”*.

De afgifte van het Schengenvisum met de vermelding *“BNL 11 familielid van een EU onderdaan”* en voormelde omzendbrief, evenals de eerdere weigeringsbeslissingen van 2 december 2021 en 19 april 2022 die duidelijk aangaven dat verzoekster pas een inreisvisum onder de Burgerschapsrichtlijn kan genieten voor zover zij als *“ander familielid”* aantoont dat zij van in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, impliceren dat bij de goedkeuring van de visumaanvraag van 28 november 2022 werd vastgesteld dat verzoekster voormeld bewijs leverde. Dit betreft immers een noodzakelijke voorwaarde opdat zij in de hoedanigheid van *“ander familielid”* van een Unieburger gerechtigd kan zijn op een inreisvisum.

Dit wordt trouwens bevestigd door de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een hierin vervatte *“synthesenota visa C – Richtlijn 2004/38”*, waarin duidelijk wordt aangegeven dat verzoekster als (ander) familielid een EU-onderdaan wenst te *“vervoegen”* en waarin wordt aanvaard dat verzoekster attesten voorlegde waaruit blijkt dat zij geen werk heeft, dat zij zonder inkomsten is en dat zij geen eigendom heeft, dat zij een 18-tal storting voorlegde en dat de inkomsten van de broer en schoonzus hoog genoeg zijn, waarna zonder meer akkoord werd gegaan met de afgifte van een visum *“BNL 11 familielid van een EU onderdaan”*.

Verweerders stelling in de bestreden weigeringsbeslissing dat het aan verzoekster verstrekte *“visum type C, BNL 11”* enkel een inreisvisum betreft, waarvoor wordt verwezen naar artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn, kan niet standhouden. Niet enkel strookt dit niet met voorgaande vaststellingen dat de voorwaarden van het ten laste zijn in het land van herkomst wel degelijk reeds werden bekeken voor de afgifte van het gevraagde visum, maar dit houdt ook geen steek. Het inreisrecht zoals voorzien in artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn geldt slechts voor de Unieburgers en hun familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2 van deze richtlijn. Een zus van een Unieburger is geen familielid in de zin van deze richtlijn. Voor een *“ander familielid”* van een EU-onderdaan zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn moeten hooguit de binnenkomst en het verblijf overeenkomstig het nationale recht worden vergemakkelijkt. Er kan slechts sprake zijn van het vergemakkelijken van de binnenkomst, of de afgifte van een inreisvisum, voor zover eerst wordt vastgesteld dat – in het geval van verzoekster – zij in het land van herkomst ten laste is van of inwoonde bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet.

De vaststelling dringt zich dus onherroepelijk op dat in het kader van de laatste visumaanvraag de hierboven besproken stukken reeds inhoudelijk werden beoordeeld door verweerder bij de afgifte van het visum type C. Verweerder oordeelde klaarblijkelijk dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om als *“ander familielid”* in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, omgezet in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, te worden beschouwd, met name dat zij in het land van herkomst ten laste was

van haar Nederlandse broer, waarmee eveneens moet worden aangenomen dat reeds werd vastgesteld dat zij op grond van de voormelde nationale bepaling in aanmerking kan komen voor het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

3.9. Het verweer in de nota met opmerkingen doet over dit alles niet anders oordelen. In zoverre verweerder stelt dat verzoekster niet aantoonde dat zij in Marokko geen beroep kan doen op een werkloosheidsuitkering of dat zulks haar werd geweigerd, merkt de Raad op dat dit een a posteriori motief is dat niet in aanmerking kan worden genomen.

3.10. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.11. Het gegeven dat de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu verzoekster immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie al dan niet kan worden ingewilligd. Een goede rechtsbedeling vereist dat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten mee wordt vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

De kosten van het beroep in de zaak met rolnr. X worden, gelet op de afstand van het geding in deze zaak, ten laste gelegd van verzoekster.

De kosten van het beroep in de zaak met rolnr. X worden, gelet op de voorgaande bespreking inzake het onderzoek van dit beroep, ten laste gelegd van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing in de zaak met rolnummer X is zonder voorwerp.

Artikel 5

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 6

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS